

→ Protection II.
FOTO ERIK AND
PETRA HESMERG

Een laagje make-up maakt alles anders

SUCKING STONES

Amie Dicke

Waar Looiersgracht 60

Te zien t/m 4/12

★★★★☆

Op YouTube circuleert een filmpje van een make-upfabrikant dat begint met de vraag *How do you judge a book?* In plaats van het voor de hand liggende antwoord *by its cover* te geven, toont de camera een blanke jongen. Op een paar piercings na best een net type. Totdat hij een doek over gezicht en bovenlijf haalt en lichaam-bedekkende skelettatoeages tevoorschijn komen. Dit is Rick Genest, alias Zombie Boy.

Closed eyes van Amie Dicke doet denken aan dat filmpje. Het is een installatie van boeken en tijdschriften die opgevouwen en in groepjes verspreid op een laag voetstuk liggen. Er is geen woord, geen plaatje te zien. Alles is bedekt met een korrelige laag make-uppoeder, variërend van kastanjebruin tot roze. Deze boeken zijn niet te beoordelen op hun kaft of hun inhoud. Het zijn zelfs geen boeken meer. Door dat laagje

poeder worden het abstracte centerfolds of zonnebadende lichamen op het strand.

Dicke is een beeldhouwer van een bijzonder soort. Waar traditionele beeldhouwers door wat klei toe te voegen of een stuk marmer weg te hakken een vorm herkenbaarder maken, zijn haar handelingen juist gericht op het tegenovergestelde. Zij bedekt of verhult vormen, waardoor dingen hun oorspronkelijke waarde verliezen maar er een heel scala nieuwe, fluïde betekenissen voor terugkrijgen.

Het duidelijkste is dat in Dickes bewerkte foto's. Een vrouw in de metro, een andere vrouw

Of ze mooi of vrolijk zijn is niet te zien; hun gezichten zijn weggeschuurd

op een straathoek. Of ze mooi zijn, vrolijk of druk in gesprek is niet te zien, omdat de gezichten met schuurpapier weg zijn geschraapt. We kijken naar het witte fotopapier, een hiaat in de afbeelding waar alles – gezicht en gemoedstoestand – op te projecteren is.

Dicke haalt haar beelden vaak uit modetijdschriften, bronnen van heel specifieke ideaalbeelden. Ze timmerde er eentje met een dikke spijker in de muur, de nagel dwars door het oog van de covergirl. De titel is veelzeggend: *Mentouse* (leugenaar).

Tegenover de eenduidigheid van de modefotografie zet Dicke bewuste ambiguïteit, waarbij taal een een-tweetje aangaat met beeld. Als het raak is, is haar werk verontrustend. Zoals bij het beeldje van een vrouw met peuter, waarbij de hoofden met witte klei zijn verbonden. De titel *Protection II* kan duiden op beschermende moederliefde. Niet afgeleid door gezichtsdrukkingen is in de uitgestrekte handjes van het kind echter ook een wurgpoging te zien. En die hand van de moeder kruipt wel erg incestueus richting billen. Misschien zijn wij het, de kijkers, die moeten worden beschermd.

Edo Dijksterhuis